Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 147 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ter kantore van advocaat F. OKYERE**
Borsbeeksebrug 36 bus 9
2600 Antwerpen - Berchem

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sierra Leoonse nationaliteit te zijn, op 10 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2026 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. OKYERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkreeg in het voorjaar van 2017 een F-kaart op basis van gezinshereniging met zijn toenmalige Nederlandse partner in het kader van wettelijke samenwoning, maar deze wettelijke samenwoning werd reeds in augustus 2017 eenzijdig stopgezet en zijn partner vestigde zich in Nederland.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 5 oktober 2017 een beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het verblijf van verzoeker omdat de referentiepersoon België verlaten had. Deze beslissing werd op 12 april 2018 aan verzoeker betekend, maar hij stelde hiertegen geen beroep in.

1.3. Verzoeker werd op 31 augustus 2026 geïnterpelleerd door de politie naar aanleiding van zwartwerk in een kapperszaak.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 31 augustus 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 31.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: K.(…)
voornaam: I.(…)
geboortedatum: (…)
geboorteplaats: Freetown
nationaliteit: (…)
In voorkomend geval, alias:
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
Betrokkene bekwam eind februari 2017 een F kaart op grond van wettelijke samenwoonst met een Nederlandse onderdane (Mevr. M.A., F.). Op 10.08.2017 werd de wettelijke samenwoonst op grond van eenzijdige verklaring stopgezet. Mevr. M.A., F staat al sedert maart 2017 afgeschreven naar Nederland. Op 05.10.2017 werd dan ook op grond van artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan betrokkenes recht op verblijf. Deze beslissing werd op 12.04.2018 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende sedertdien geen enkele procedure meer in om zijn verblijf in het Rijk alsnog te regulariseren.
Betrokkene werd op 31.08.2026 door de politie van PZ Antwerpen en de inspectiediensten Toezicht Sociale Wetten, RSZ en Vlaamse Inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk in ene kapperzaak. Hij bezit geen arbeidskaart, single permit of beroepskaart. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.
Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.
Betrokkene brengt enkele fysiek klachten aan maar toont niet aan dat deze hem belemmeren om te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen
wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene bekwam eind februari 2017 een F kaart op grond van wettelijke samenwoonst met een Nederlandse onderdane (Mevr. M.A., F.). Op 10.08.2017 werd de wettelijke samenwoonst op grond van eenzijdige verklaring stopgezet. Mevr. M.A., F staat al sedert maart 2017 afgeschreven naar Nederland. Op 05.10.2017 werd dan ook op grond van artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan betrokkenes recht op verblijf. Deze beslissing werd op 12.04.2018 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende sedertdien geen enkele procedure meer in om zijn verblijf in het Rijk alsnog te regulariseren.
Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene verklaart dat hij wegens zijn geaardheid niet zou geaccepteerd worden in zijn land van herkomst. Volgens het administratieve dossier van betrokkene blijkt echter dat in 2016 recht op verblijf bekwam op basis van zijn relatie en samenwoonst met een vrouw. Betrokkene diende na de intrekkig van zijn recht op verblijf ook nooit een verzoek tot internationale bescherming in. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Sierra Leone een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene brengt enkele fysiek klachten aan maar toont niet aan dat deze hem belemmeren om te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen
wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn
Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene bekwam eind februari 2017 een F kaart op grond van wettelijke samenwoonst met een Nederlandse onderdane (Mevr. M.A., F.). Op 10.08.2017 werd de wettelijke samenwoonst op grond van eenzijdige verklaring stopgezet. Mevr. M.A., F staat al sedert maart 2017 afgeschreven naar Nederland. Op 05.10.2017 werd dan ook op grond van artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan betrokkenes recht op verblijf. Deze beslissing werd op 12.04.2018 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende sedertdien geen enkele procedure meer in om zijn verblijf in het Rijk alsnog te regulariseren.
Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.
In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:
4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.
Betrokkene bekwam eind februari 2017 een F kaart op grond van wettelijke samenwoonst met een Nederlandse onderdane (Mevr. M.A., F.). Op 10.08.2017 werd de wettelijke samenwoonst op grond van eenzijdige verklaring stopgezet. Mevr. M.A., F staat al sedert maart 2017 afgeschreven naar Nederland. Op 05.10.2017 werd dan ook op grond van artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan betrokkenes recht op verblijf. Deze beslissing werd op 12.04.2018 aan betrokkene betekend. Betrokkene

diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende sedertdien geen enkele procedure meer in om zijn verblijf in het Rijk alsnog te regulariseren.
Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(…) M.(…), Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, K.(…), I.(…), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas. dNaam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:
(…)"

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing (bijlage 13*septies*) maakt een *"verwijderingsbesluit"* uit in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet. Het beroep wordt bijgevolg volgens de urgente procedure behandeld. Van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit, zodat de door verzoeker ingestelde vordering tot schorsing doelloos is. De behandeling van de vordering tot schorsing kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren.

Er wordt bijgevolg enkel uitspraak gedaan over de vordering tot nietigverklaring.

2.2. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (…) 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.3. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"(…)
2.1.1. Seksuele geaardheid en risico bij terugkeer
17. Verwerende partij stelt dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zijn verwijdering naar Sierra Leone strijdig is met artikel 3 EVRM.
Zij acht zijn verklaringen over zijn seksuele geaardheid onvoldoende aannemelijk en wijst erop dat hij niet eerder om internationale bescherming heeft verzocht.
18. Verzoeker verklaart evenwel biseksueel te zijn en hierdoor bij terugkeer een reëel risico te lopen op vervolging of een onmenselijke of vernederende behandeling. Het ontbreken van een eerdere beschermingsaanvraag volstaat niet om deze verklaringen zonder verder onderzoek ongeloofwaardig te achten.
Verwerende partij diende de verklaringen van verzoeker individueel en zonder aannames te beoordelen en het concrete risico bij terugkeer te toetsen aan actuele landeninformatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijk actueel, grondig onderzoek heeft plaatsgevonden. Verwerende partij schendt bijgevolg artikel 3 EVRM, artikel 19, tweede lid, van het Handvest en het zorgvuldigheidsbeginsel.
2.1.2. 19. Gezondheidstoestand
Verwerende partij stelt dat niet is aangetoond dat verzoeker niet kan reizen (stuk 6) of dat hij in Sierra Leone geen toegang heeft tot de noodzakelijke medische behandeling.
20. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing over een medisch attest beschikte. De bestreden beslissing werd genomen op 31 augustus 2026, terwijl het medisch onderzoek pas op 1 september 2026 werd uitgevoerd.
21. De bestreden beslissing vermeldt niet welke concrete beoordeling van dit attest werd verricht. Zij verduidelijkt evenmin: welke behandeling verzoeker nodig heeft; welke gevolgen een onderbreking daarvan kan hebben; of de noodzakelijke behandeling in Sierra Leone daadwerkelijk beschikbaar en toegankelijk is.
Verwerende partij heeft de gezondheidstoestand van verzoeker derhalve niet op voldoende concrete en individuele wijze onderzocht.
De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel."

In een derde middel voert verzoeker wederom de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers derde middel luidt als volgt:

"27. Verwerende partij stelt dat voorafgaand aan de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker.
28. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verwerende partij daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker, met name omtrent: zijn seksuele geaardheid en terugkeervrees;
29. zijn gezondheidstoestand; de tussenkomst van de VDAB; zijn bereikbaarheid en administratieve traceerbaarheid; de mogelijkheid van vrijwillig vertrek. Deze gegevens konden de beoordeling van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het risico op onderduiken beïnvloeden.
30. Indien de verklaringen van verzoeker onjuist werden weergegeven, werd hem geen nuttige mogelijkheid geboden om zijn standpunt kenbaar te maken.
De bestreden beslissing schendt bijgevolg het hoorrecht als algemeen beginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 december 2022, nr. 255 148).

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van een gecoördineerde actie op 31 augustus 2026 te Antwerpen werd geïnterpelleerd in een kapperszaak toen hij daar aan het werk was zonder geldige verblijfs- en/of arbeidsvergunning.

Na deze interpellatie werd verzoeker wel degelijk gehoord op het politiebureau waarbij hem allerhande vragen werden gesteld over zijn verblijfssituatie in België, zijn familiale relaties in België en eventuele bezwaren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker verklaarde toen eerder laconiek dat hij in België vertoeft omdat het 'leuk' is om er te wonen. Hij ontkende een duurzame relatie, familie of kinderen te hebben in België en voerde geen medische problematiek aan die een obstakel zou vormen in geval van terugkeer. Op de vraag of hij om een andere reden niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren antwoordde verzoeker dat ze in Sierra Leone homoseksuelen vermoorden en hij daar niet geaccepteerd zou worden.

Uit het zogeheten 'TARAP borderel' blijkt niet dat verzoeker gewag zou hebben gemaakt van een slechte gezondheidstoestand of van een tussenkomst van de VDAB of van een eventueel vrijwillig vertrek.

3.4. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden (homo-) of (bi-)seksuele oriëntatie het volgende gesteld:

"(…) Betrokkene verklaart dat hij wegens zijn geaardheid niet zou geaccepteerd worden in zijn land van herkomst. Volgens het administratieve dossier van betrokkene blijkt echter dat in 2016 recht op verblijf bekwam op basis van zijn relatie en samenwoonst met een vrouw. Betrokkene diende na de intrekkig van zijn recht op verblijf ook nooit een verzoek tot internationale bescherming in. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om

aan te nemen dat hij in Sierra Leone een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
(…)"

Blijkens de bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaringen ten tijde van zijn interpellatie. Verzoeker meent dat deze verklaringen aanleiding zouden moeten geven tot een onderzoek waarbij het *"concrete risico bij terugkeer"* zou worden getoetst aan de algemene landeninformatie. De Raad stipt echter aan dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en geen concreet risico aantoont.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 19.2 van het Handvest handelt specifiek over de 'bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering' en schrijft voor dat *"(n)iemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen".*

Wie aanvoert een risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling, moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten ter staving aanbrengen (*cf.* RvS 19 december 2003, nr.126.663).

Verzoeker levert geen enkele concrete indicatie aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn beweerde seksuele oriëntatie werkelijk een behandeling riskeert die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich tot de ongestaafde bewering dat hij (homo-) of (bi-)seksueel is en in Sierra Leone vermoord zal worden.

Het is inderdaad niet vereist dat er een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend om in aanmerking te komen voor de refoulementbescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM, maar er moet wel sprake zijn van een zogeheten *"arguable claim"*: er ontstaat in hoofde van de gemachtigde van de minister slechts een procedurele verplichting tot nader onderzoek wanneer de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM enigszins aannemelijk wordt gemaakt, minstens door middel van een begin van bewijs. Er moeten zwaarwegende en op feiten berustende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling (*cf.* EHRM 21 november 2019, Ilias en Ahmed t. Hongarije, nr. 47287/15 (GK), §126). Verzoekers ongestaafde bewering dat hij homo- of biseksueel is en daardoor vermoord zal worden in Sierra Leone, terwijl hij eerder een verblijfsrecht genoot op basis van gezinshereniging in het kader van een heteroseksuele relatie, komt weinig geloofwaardig over en haalt de vereiste bewijsdrempel niet.

3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3.7. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris in wezen een gebrekkig onderzoek naar zijn 'gezondheidstoestand' omdat verzoeker niet voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing aan een medisch onderzoek werd onderworpen.

3.8. Ter gelegenheid van zijn interpellatie op 31augustus 2026 ontkende verzoeker uitdrukkelijk dat hij leed aan een ziekte die hem zou belemmeren om te reizen of om terug te keren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg beging de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid door verzoeker op dat ogenblik niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Zoals de verwerende partij terecht aanstipt in haar nota met opmerkingen, werd verzoeker bij zijn intake in het gesloten centrum van Merksplas op 1 september 2026 aan een medisch onderzoek onderworpen waarbij de centrumarts vaststelde dat *"(e)r (…) geen medische redenen (zijn) om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing betrokkene zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM"*. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij zijn kritiek.

Hij toont in elk geval niet concreet aan dat zijn verwijdering hem zou blootstellen aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand die resulteert in een intens lijden of in een significante vermindering van zijn levensverwachting zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM

betreffende de toepassing van artikel 3 van het EVRM in medische aangelegenheden (EHRM 13 december 2016, Paposhvili tegen België, nr. 41738/10 inzake §183).

3.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, en/of artikel 19.2 van het Handvest. In weerwil van verzoekers beweringen werd hij wel degelijk gehoord en kreeg hij de gelegenheid om zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde gegevens zou hebben veronachtzaamd of onvoldoende onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

3.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"2.2.1. Het ontbreken van een risico op onderduiken
22 Verwerende partij stelt dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker niet over een geldige verblijfstitel of een vaste verblijfplaats beschikt en illegaal zou zijn tewerkgesteld. Deze elementen volstaan niet om op onderduiken te besluiten. Verweerder toont niet aan dat verzoeker zich doelbewust verborgen hield of aan ieder overheidstoezicht trachtte te onttrekken.
23. Verwerende partij heeft evenmin onderzocht of verzoeker bereikbaar kon blijven via een correspondentieadres, dan wel of een andere minder ingrijpende maatregel kon worden opgelegd. Het risico op onderduiken werd derhalve niet op basis van actuele, objectieve geïndividualiseerde gegevens vastgesteld. Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker:
24. en administratief bekend was bij VDAB en via zijn werkgever en de VDAB traceerbaar was; op een gekende stageplaats werd aangetroffen; beschikte over een schriftelijke stageovereenkomst; aangeeft te verblijven bij een vriend die gedomicilieerd is te (…); zijn identiteit niet heeft verborgen.
De BIS-overeenkomst verleent verzoeker op zichzelf geen verblijfsrecht of recht op arbeid, maar is wel relevant voor de beoordeling van zijn traceerbaarheid en zijn vermeende intentie om zich aan het overheidstoezicht te onttrekken.
2.2.2. Geen termijn voor vrijwillig vertrek
25. Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin waarom minder ingrijpende maatregelen, zoals het opgeven van een correspondentieadres, niet konden volstaan.
26. op Verwerende partij heeft bijgevolg niet afdoende gemotiveerd waarom er een risico onderduiken is en geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan. De bestreden beslissing schendt artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van Richtlijn 2008/115/EG en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële en de formele motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn vierde middel het volgende:

"31. De bestreden beslissing somt verschillende elementen op, waaronder het ontbreken van een geldige verblijfstitel en vaste verblijfplaats, de vermeende illegale tewerkstelling en het beweerde risico op onderduiken.
32. Verwerende partij zet evenwel niet concreet uiteen op welke actuele en geïndividualiseerde gegevens verschillende van deze vaststellingen steunen, noch waarom zij volstaan om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en tot zijn onmiddellijke verwijdering te besluiten. Evenmin blijkt dat de voor verzoeker gunstige elementen, waaronder zijn traceerbaarheid, medische toestand en verklaringen over het risico bij terugkeer, daadwerkelijk in de beoordeling werden betrokken.
De bestreden beslissing berust bijgevolg op een onvolledig onderzoek en bevat geen afdoende, pertinente en draagkrachtige motivering. Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, werden derhalve geschonden"

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van de registratie van zijn wettelijke samenwoning uit 2016, een kopie van zijn (verlopen) verblijfskaart, een VDAB-stageprogramma van 17 juli 2026 en het medisch attest dat op 1 september 2026 werd opgesteld in het gesloten centrum (Verzoekschrift, bijlagen 3-6)

3.11. Het tweede, derde en vierde middel worden hieronder omwille van de inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen

van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteits- beginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

3.13. Zoals hierboven reeds aangehaald, verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur om zijn beslissing op deugdelijke wijze voor te bereiden (*cf.* RvS 30 september 2024, nr. 260.842).

3.14. De formele motiveringsplicht legt de administratieve overheid op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op ***"afdoende"*** wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.15. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.16. Verzoeker richt zich in zijn tweede en vierde middel tegen de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Deze beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van het door verzoeker eveneens geschonden geachte artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG en bepaalt het volgende:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(…)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

3.17. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het *"risico op onderduiken"* zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet verwezen naar het criterium uit artikel 1, §2, 1° van de vreemdelingenwet:

"(…)
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene bekwam eind februari 2017 een F kaart op grond van wettelijke samenwoonst met een Nederlandse onderdane (Mevr. M.A., F.). Op 10.08.2017 werd de wettelijke samenwoonst op grond van eenzijdige verklaring stopgezet. Mevr. M.A., F staat al sedert maart 2017 afgeschreven naar Nederland. Op 05.10.2017 werd dan ook op grond van artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan betrokkenes recht op verblijf. Deze beslissing werd op 12.04.2018 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende sedertdien geen enkele procedure meer in om zijn verblijf in het Rijk alsnog te regulariseren.
(…)"

3.18. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststelling dat hij na de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf geen beroep instelde en geen enkele verblijfsprocedure meer opstartte, en dus tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende waardoor rechtsgeldig kon worden geconcludeerd dat er sprake was van een *"risico op onderduiken"* zoals bedoeld in de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft zich gedurende een periode van méér dan 8 jaar, tussen de kennisgeving van de beëindigingsbeslissing in het voorjaar van 2018 en zijn interpellatie op 31 augustus 2026, geen enkele keer aangemeld om zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden of zijn verblijfssituatie te regulariseren.

In zijn tweede middel betoogt verzoeker weliswaar dat niet werd aangetoond dat hij zich doelbewust verborgen hield en dat geen rekening werd gehouden met zijn overeenkomst met de VDAB waardoor hij traceerbaar was, maar hij slaagt er niet in om de motieven, die aan de basis liggen van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, aan het wankelen te brengen. Hij toont in elk geval niet aan dat hij in de afgelopen jaren wel verblijfsaanvragen zou hebben ingediend.

Verzoeker toont ook niet aan dat bij het nemen van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan bepaalde elementen onvoldoende werden onderzocht. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op dit punt kennelijk onredelijk te werk ging.

3.19. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en/of artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG. Verzoeker heeft geen motiveringsgebrek aannemelijk gemaakt en toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Het tweede en vierde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE F. TAMBORIJN